

зали да се подчиняватъ . . . Най-сетне! А въ този мигъ можеби Иоанъ Асенъ преминаваше Истѣра съ людитѣ си . . . О! . . .

Тя закърши прѣсти, огледа се съ дивъ, безпаметенъ взоръ, сякашъ дирейки помощъ. Нѣмаше време за губене. Всѣки мигъ можеха да пристигнатъ Борилови гончии. Нѣ-каква тъмна и страшна сила отправи стѣпкитѣ ѝ къмъ покоитѣ на императора.

Тамъ бѣ тихо. Можеби той още спѣше, следъ без-крайна безсънна нощъ, огорченъ, скърбенъ разочарованъ. Или бѣ излѣзълъ рано на ловъ. А може би вече закусваше.

Тя сложи рѣка връзъ дръжката на вратата му, по-стоя малко. Предъ очитѣ ѝ се завъртѣха тъмни крѣгове. Понечи да почука. Не ѝ достигна сила. Рѣката ѝ падна като подкосена.

Въ Мизия се лѣе кръвъ . . .

Иоанъ!

Иоанъ преминаваше Истѣра!

Внезапната мисълъ я прекоси като мълния. Тя потрепера цѣла. Дигна чело. Нѣмаше вече време за колебания. Всичко бѣ свършено.

Навѣнъ забиха камбани за първа утринна.

31.

Мария удари съ чукчето по медния гонгъ. Одеть влѣзе безшумно, изгледа я очудено, тѣй немощна и болна ѝ се стори господарката ѝ, ала не попита, не проговори нищо.

— Пригответе ми нѣкоя стара, съвсемъ проста руба. Не искамъ да ме познаятъ по пѣтя.

За да изличи следитѣ отъ страшната нощъ, тя се спусна къмъ гардеробната, изми лицето си съ Кипърски сапунъ и студена розова вода. Лека багра покри смъртно бледитѣ ѝ страни. Очитѣ ѝ се оживиха. Движенията ѝ бѣха болезнено неспокойни.

— Не, не искамъ да закуся сега, Одеть. Като се върна отъ първата служба. . .

— Да Ви придруже ли, мадамъ?